

PARAULA I VIDA

Per un ecumenisme de vida

Estem dins la Setmana de pregària per la Unitat dels Cristians, i cal que la unió de tots els batejats sigui un objectiu sempre present en la vida i l'oració. Precisament el Sant Pare té l'ecumenisme com un objectiu prioritari del seu ministeri apostòlic de Successor de Pere, incansable recercador de la unitat. Fa un mes, Benet XVI ha fet servir l'expressió «**ecumenisme de vida**» en una audiència a la *Federació Luterana Mundial*. Indicava així que l'ecumenisme

«comporta remoure lentament i amb paciència, les barreres, i promoure els vincles visibles d'unitat per mitjà del diàleg teològic i de la cooperació pràctica, en particular a nivell de comunitats locals». I animava a preparar per al 2017 el cinquè centenari del naixement de la Reforma protestant, amb un document que a semblança de la important «declaració sobre la justificació», ara recolliria el que catòlics i luterans «estan en condicions d'afirmar en comú a propòsit de les seves relacions més estretes després de cinc segles de separació».

Un Simposi ecumènic a Roma el novembre passat ha constatat que en els darrers quaranta anys de diàlegs bilaterals entre l'Església Catòlica i la Federació Luterana Mundial, l'Aliança Mundial de les Esglésies Reformades, la Comunió Anglicana, i el Consell Metodista Mundial, s'ha anat reflexionant sobre el contingut i la direcció de la discussió ecumènica en el present i sobretot en el futur. Es constata la gran quantitat d'elements de convergència assolits en quaranta anys de diàleg oficial entre Esglésies i comunitats cristianes, i alhora que cal trobar la manera de comunicar aquests importants resultats als membres de les diferents comunitats cristianes perquè puguem expressar més plenament en la nostra vida de fe el progrés realitzat cap a la unitat. Serà bo examinar detalladament el tema de la recepció de les declaracions comunes, la necessitat d'un testimoni cristià comú a tots els nivells i el nou context en el qual els cristians hem de realitzar la nostra missió.

Ens cal analitzar el futur per discernir quina haurà de ser la configuració del diàleg ecumènic i els passos que caldrà emprendre per a assolir la comunió plena i visible entre tots els qui hem rebut un mateix baptisme. De fet, què significa la **comunió** en el sentit teològic? No vol dir comunitat en un sentit horitzontal, sinó comunió dels sants, que podríem definir com a participació vertical en el que és «sant», en les «coses santes», és a dir, l'Esperit de Crist present en la Paraula i en els sacraments administrats pels ministres ordenats.

Com és possible assolir una valoració diferent de les divergències tradicionals des del punt de vista de la missió i del Regne de Déu? En aquest context, hi ha una nova i prometedora actitud, segons la qual, el diàleg ecumènic és considerat com **un intercanvi de dons**. Es parla també dels límits de la diversitat i del paper de la jerarquia de les veritats. Finalment, s'han de presentar propostes concretes dirigides a promoure la recerca de la unitat, en particular, i arribar a declaracions comunes sobre el que hem aconseguit junts ecumènicament. Declaracions que podrien prendre la forma d'una afirmació comuna de la nostra fe baptismal, un comentari al Credo apostòlic i al Pàrenostre. Aquests són alguns dels reptes reals que planteja avui la recerca de la unitat dels cristians. Hi ha molt a demanar i molt a fer.

† **Joan-Enric Vives**
Arquebisbe d'Urgell

Versió oficial de la Bíblia en castellà

El 14 de desembre, a la seu de la Conferència Episcopal Espanyola (CEE), va tenir lloc la presentació de la nova versió oficial al castellà de la Bíblia. En la foto, d'esquerra a dreta, el sacerdot Juan Miguel Díaz, un dels experts que ha treballat en la versió; Mons. Juan A. Martínez Camino, secretari general de la CEE; el sacerdot Jorge Juan Fernández, director de la Biblioteca de Autores Cristianos (BAC); i Isidro Catela, cap de premsa de la CEE. Aquesta edició és el fruit d'un llarg treball d'experts en Bíblia, en litúrgia i en literatura, que han preparat aquesta versió castellana, molt acurada, que és l'oficial de la CEE i ha rebut l'aprovació de la Santa Seu.

GLOSSA

Recomençar amb joia i esperança

Un pare de família, amb fills adolescents, preparava la seva confessió amb l'examen de consciència. Escrivia: «Fa 30 anys que el darrer dia de l'any m'acosto a rebre el sagrament del perdó. És una data clau en el meu calendari personal. Sé que em toca fer una àmplia reflexió sobre l'any que acaba, sobre la vida professional, la vida familiar, la vida social... i la vida interior, la vida cristiana, la vida espiritual que, lògicament, tant ha d'influir en el meu dia a dia. Comencem un nou any. Convé, també, que em prepari interiorment per fer foc nou, per ser millor, per avançar des de l'assoliment d'aquest do vostre, que és el perdó...»

Amb les seves paraules, manifesta un desig de viure, la confirmació del pecat, el sagrament del perdó, com una veritable reconciliació, tornar a sentir-se fill. Alliberat de l'egoisme del pecat, viure l'alegria i el goig de la filiació, enfortir la fe i, de retop, refer i regenerar la relació amb els altres.

Continua: «Quan reflexiono tot pensant en Vós i en els ensenyaments de Jesús, sóc plenament conscient de les meves mancances i defallències; en el moment diari de la pregària i, sobretot, en aquest moment tinc un clar coneixement de l'abast del meu pecat. Pare, no sóc prou humil; com sempre, el meu principal pecat i la meva principal lluita. Sovint em crec immens, quan

només la vostra pietat és immensa; en d'altres ocasions, penso que sóc un gran tipus, quan, de fet, moltes vegades aprofito malament els talents personals, espirituals i materials que m'heu donat. Perdoneu-me i doneu-me el do de la humilitat. Pare, no sóc prou generós. Visc immers en el consumisme desordenat, gasto més del necessari i ajudo menys del que puc els necessitats. Sóc molt lluny de tants referents cristians d'ara i d'abans que l'Església ens proposa. No dono prou testimoni d'austeritat als meus fills. Resto cofoi d'ajudar la parròquia i d'ajudar algunes ONG, però és poc en comparació amb el que podria compartir...»

«Si afirmàvem que no tenim pecat, ens enganyàvem a nosaltres mateixos, i la veritat no seria amb nosaltres. Però si reconeixem els nostres pecats, Ell, que és fidel i just, ens els perdonarà i ens purificarà de tot mal...» (1Jn 1,8-9). Estar en la veritat, o sia en Déu, en la llibertat... Acostem-nos, en el sagrament del perdó, a Déu Pare que ens estima, i amb humilitat reconeguem: Déu meu, he pecat contra Vós de paraula, obra i omissió, en el que he dit i fet... L'absolució, per la misericòrdia de Déu, ens farà recuperar la criatura neta i lliure i tornar a recomençar amb la força de l'Esperit.

Enric Puig Jofra, SJ

ANY MARAGALL

Quan jo era petit
vivía arraulit
en un carrer negre.
El mur hi era humit,
pro el sol hi era alegre.
Per Ila a Sant Josep
el bon sol solet
lliscava i lluia

pel carreró estret.
I en mon cos neulit
llavors jo sentia
una esgarrifança
de goig i alegria.

(Sol solet...,
Barcelona 1900)

DIUMENGE III DE DURANT L'ANY

► Lectura del llibre d'Isaïes (Is 8,23b-9,3)

En temps passat, el Senyor humilià el país de Zabuló i de Neftalí, però a la fi dels temps enaltirà el camí del Mar, l'altra banda del Jordà, Galilea dels pagans. El poble que avançava a les fosques ha vist una gran llum, una llum resplendeix per als qui vivien al país tenebrós. Els heu omplert de goig, d'una alegria immensa; s'alegren davant vostre com la gent a la sega, com fan festa els vencedors quan reparteixen el botí. Heu trossejat el jou que li pesava, la barra que duia a l'espatlla i l'agulló del qui l'arriava; tot ho heu trossejat com al dia de Madian.

► Salm responsorial (26)

R. *El Senyor m'il·lumina i em salva.*

El Senyor m'il·lumina i em salva, / qui em pot fer por? / El Senyor és el mur que protegeix la meua vida, / qui em pot esfereir? R.

Una cosa he demanat al Senyor, / i la desitjo amb tota l'ànima: / poder viure a la casa del Senyor / i vetllar pel seu temple. R.

N'estic cert, fruiter en la vida eterna / de la bondat que em té el Senyor. / Espera en el Senyor! / Sigues valent! Que el teu cor no defalleixi. / Espera en el Senyor! R.

► Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint (1Co 1,10-13.17)

Germans, pel nom de Jesucrist, el nostre Senyor, us demano que aneu d'acord i que no hi hagi divisions entre vosaltres; estigueu ben units en una sola manera de pensar i en un sol parer. Perquè alguns de la casa de Cloa m'han parlat de les desavinences que hi ha entre vosaltres. Vull dir que cadascú de vosaltres afirma: «Jo sóc partidari de Pau», «doncs jo, d'Apol·ló», «jo, de Quefes», «jo, de Crist». Com és això? El Crist està dividit? És que Pau ha estat crucificat per vosaltres o heu estat batejats en el nom de Pau? Crist no m'ha enviat a batejar, sinó a anunciar l'evangeli, i a fer-ho sense recórrer a un llenguatge de savis, perquè la creu de Crist no perdi el seu valor.

► Lectura de l'evangeli segons sant Mateu (Mt 4,12-23)

Quan Jesús sentí a dir que Joan havia estat empresonat, se'n tornà a Galilea, però no anà a viure a Natzaret, sinó a Cafar-Naüm, vora el llac, a la regió de Zabuló i de Neftalí, perquè s'havia de complir allò que anunciava el profeta Isaïes: «País de Zabuló i de Neftalí, camí del mar, l'altra banda del Jordà, Galilea dels pagans: El poble que vivia a les fosques ha vist una gran llum, una llum resplendeix per als qui vivien al país tenebrós». Des d'aquell temps Jesús començà a predicar així: «Convertiu-vos, que el Regne del cel és a prop.»

Tot vorejant el llac de Galilea, veié dos germans, Simó, l'anomenat Pere, i Andreu. Estaven tirant el filat a l'aigua, perquè eren pescadors, i els digué: «Veni amb mi, i us faré pescadors d'homes». Inmediatament abandonaren les xarxes i se n'anaren amb ell. Més enllà veié altres dos germans, Jaume i Joan, fills de Zebedeu. Eren a la barca amb el seu pare, repassant les xarxes, i Jesús els cridà. Ells abandonaren immediatament la barca i el pare, i se n'anaren amb ell. I anava per tot Galilea, ensenyant a les sinagogues, predicant la Bona Nova del Regne i guarint entre la gent tota malaltia.

► Lectura del libro de Isaías (Is 8,23b-9,3)

En otro tiempo el Señor humilló el país de Zabulón y el país de Neftalí; ahora ensalzará el camino del mar, al otro lado del Jordán, la Galilea de los gentiles. El pueblo que caminaba en tinieblas vio una luz grande; habitaban tierra de sombras, y una luz les brilló. Acreciste la alegría, aumentaste el gozo; se gozan en tu presencia, como gozan al segar, como se alegran al repartirse el botín. Porque la vara del opresor, y el yugo de su carga, el bastón de su hombro, los quebrantaste como el día de Madián.

► Salmo responsorial (26)

R. *El Señor es mi luz y mi salvación.*

El Señor es mi luz y mi salvación, / ¿a quién temeré? / El Señor es la defensa de mi vida, / ¿quién me hará temblar? R.

Una cosa pido al Señor, / eso buscaré: / habitar en la casa del Señor / por los días de mi vida; / gozar de la dulzura del Señor, / contemplando su templo. R.

Espero gozar de la dicha del Señor / en el país de la vida. / Espera en el Señor, sé valiente, / ten ánimo, espera en el Señor. R.

Jesús crida els germans Pere i Andreu. Pintura d'Andrea di Giusto, Església de Sant Andreu, Ripalta (Itàlia)

► Lectura de la primera carta del apòstol san Pablo a los corintios (1Co 1,10-13.17)

Os ruego, hermanos, en nombre de nuestro Señor Jesucristo: poneos de acuerdo y no andéis divididos. Estad bien unidos con un mismo pensar y sentir. Hermanos, me he enterado por los de Cloe que hay discordias entre vosotros. Y por eso os hablo así, porque andáis divididos, diciendo: «Yo soy de Pablo, yo soy de Apolo, yo soy de Pedro, yo soy de Cristo.» ¿Está dividido Cristo? ¿Ha muerto Pablo en la cruz por vosotros? ¿Habéis sido bautizados en nombre de Pablo? Porque no me envió Cristo a bautizar, sino a anunciar el Evangelio, y no con sabiduría de palabras, para no hacer ineficaz la cruz de Cristo.

► Lectura del santo evangelio según san Mateo (Mt 4,12-23)

Al enterarse Jesús de que habían arrestado a Juan, se retiró a Galilea. Dejando Nazaret, se estableció en Cafarnaún, junto al lago, en el territorio de Zabulón y Neftalí. Así se cumplió lo que había dicho el profeta Isaías: «País de Zabulón y país de Neftalí, camino del mar, al otro lado del Jordán, Galilea de los gentiles. El pueblo que habitaba en tinieblas vio una luz grande; a los que habitaban en tierra y sombras de muerte, una luz les brilló.» Entonces comenzó Jesús a predicar diciendo: «Convertíos, porque está cerca el Reino de los cielos.» Pasando junto al lago de Galilea, vio a dos hermanos, a Simón, al que llaman Pedro, y a Andrés, su hermano, que estaban echando el copo en el lago, pues eran pescadores. Les dijo: «Venid y seguidme, y os haré pescadores de hombres.» Inmediatamente dejaron las redes y lo siguieron. Y, pasando adelante, vio a otros dos hermanos, a Santiago, hijo de Zebedeo, y a Juan, que estaban en la barca repasando las redes con Zebedeo, su padre. Jesús los llamó también. Inmediatamente dejaron la barca y a su padre y lo siguieron. Recorría toda Galilea, enseñando en las sinagogas y proclamando el Evangelio del reino, curando las enfermedades y dolencias del pueblo.

COMENTARI

Esperar i actuar

inicial. La proclamació de Jesús es redueix a un anunci («El Regne de Déu és a prop») i una crida («Convertiu-vos»). Això era suficient perquè la gent del seu temps entengués què volia dir Jesús.

Parlant del Regne de Déu, Jesús es refereix a la situació ideal esperada pels israelites: aquella en què Déu farà venir un temps de pau, justícia i llibertat. Feia segles que Israel esperava un rei que no fos un opressor i un dictador. Si Déu regna, tot anirà com ell vol, i tothom podrà viure en el benestar i la felicitat. Ara bé, el Regne de Déu no arribarà immediatament i de forma màgica; es necessiten l'acolliment i la col·laboració activa dels

qui l'esperen. Per això la crida fins i tot precedeix l'anunci. Convertir-se significa canviar de mentalitat i d'actitud i comportar-se d'acord amb els valors d'aquest Regne que Jesús assenyala com a imminent.

Encara avui els cristians, i tantes altres persones de bona voluntat, esperem i desitgem un món millor, on se superin les injustícies i les discriminacions. Déu també ho vol, i és a punt per regnar amb el seu programa d'amor i fraternitat. Només necessita persones disposades a treballar activament perquè aquesta proposta passi de la utopia a la realitat.

Agustí Borrell

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA

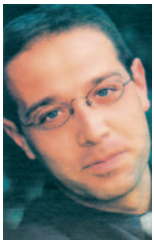
□ **Dilluns** (litúrgia hores: 3a setm.): He 9,15.24-28 / SI 97 / Mc 3,22-30 □ **dimarts**: Ac 22, 3-16 (o bé: Ac 9,1-22) / SI 116 / Mc 16,15-18 □ **dimecres**: 2Tm 1,1-8 (o bé: Tt 1,1-5) / SI 95 / Mc 4,1-20 ■ **dijous** (□ Tortosa): He 10,19-25 / SI 23 / Mc 4, 21-25 □ **divendres**: He 10, 32-39 / SI 36 / Mc 4,26-34 ■ **disabte** (□ Lleida i Tortosa): He 11, 1-2.8-19 / SI: Lc 1,69-70.71-73a.73b-75 / Mc 4,35-41 ■ **diu-menge** vinent, IV durant l'any (lit. hores: 4a setm.): So 2,3;3,12-13 / SI 145 / 1Co 1,26-31 / Mt 5,1-12a.

El cristianisme pot semblar una doctrina complicada, que necessita grans coneixements per ser entesa. És cert que hi ha milers de llibres escrits per explicar el pensament cristià, de vegades amb raonaments complexos i d'un alt nivell intel·lectual. La investigació teològica és positiva, perquè posa la raó al servei de la fe i ajuda a mostrar la solidesa del missatge cristià. Tanmateix, per ser cristià no cal ser un expert en teologia.

De fet, en el Nou Testament trobem expressions realment sintètiques i senzilles del missatge de Jesús. Una de les més directes és la que els evangelis posen en boca del mateix Jesús com a resum de la seva predicació

DIÀLEGS SOBRE LA FE

Si Déu existeix, per què he de morir?

Oriol: —Mare, no entenc per què he de morir.

Gràcia: —Jo tampoc.

—No podria ser d'una altra manera?

—Sí, i aquest era el pla de Déu, però pel pecat s'introduí la mort en el món. Ho diu la Paraula de Déu. I ara tots hem de morir. L'enigma de la teva vida assoleix la màxima plenitud en la mort.

—Per què hem de marxar d'aquest món?

—No ho sé. Arriben uns, s'hi estan una temporada i marxen. Després en vénen uns altres. Però jo sé que hi ha una llavor d'eternitat en tu que es revolta contra la mort, perquè estàs fet per a la vida i no per a la mort.

—Sí, però tots anem cap a la mort.

—Certament, anem cap a la mort, però no resignadament, perquè en el fons desitgem més vida, més bellesa, més veritat, més unitat.

—Aleshores?

—Crec que aquest anhel expressa el fons de la nostra naturalesa.

—Què vols dir?

—Vull dir que l'existència d'aquest anhel és un motiu d'esperança. No està clar que la mort sigui el destí final.

—Molts diuen que amb la mort s'acaba tot. I tu, què creus?

—Crec que la mort és el lllindar que cal creuar per viure plenament.

—I per què havia de ser d'aquesta manera?

—El gra de blat ha de morir perquè neixi l'espiga. Per esdevenir el que estem cridats a ser, hem de néixer i morir. Déu ens ha promès aquesta Vida, Jesús ha obert el camí amb la seva mort i resurrecció. Hem de morir per conèixer aquesta Vida, però la mort és una transició, no un lloc d'arribada.

—I com ho saps?

—No ho sé. Ho crec. Crec en la resurrecció de Jesús per obra de l'Esperit Sant. Crec que ell ha vençut la mort per obra de l'Esperit.

Francesc Torralba

(Ah, sí? Com parlar de Déu als infants, Editorial Claret)

«Optar por la eternidad y no por la mentira»

Simone Weil afirmava de su vida:

«He amado la verdad más que la vida.

Y he optado por la eternidad y no por la mentira.»

Vladimir Ghika afirmava sobre los mentirosos: «Por el solo hecho de que allí, en el Cielo, es imposible toda mentira, el Cielo es inimaginable para los que mienten en la tierra; o sea, los mentirosos son incapaces de imaginar la posibilidad de Cielo.»

El gran Aristóteles, uno de los hombres más grandes que han existido sobre la tierra, afirmava: «Disimular una falta, un error con una mentira, es como quien quiere reemplazar una mancha por un agujero.» Lo destruye todo.

El escritor Merimée afirmava: «Si tuviésemos un corazón tan delicado, tan sensible como el oído, sentiríamos, percibiríamos la mentira como una nota falsa, como una gran estridencia.»

«Los hombres de hoy buscan su verdad, en lugar de buscar la verdad. Esta es la única explicación del drama que nos ha tocado vivir», ha testificado Marcel Lobet.

Beethoven lo tenía muy claro: «Hacer todo el bien que podamos y, aunque fuera para conseguir un trono, no traicionar jamás la verdad.»

J. M. Alimbau

SANTORAL

23. ✠ Diumenge III durant l'any. Sant Ildefons (†667), bisbe de Toledo, venerat a Zamora; St. Francesc Gil de Frederic, prev. dominicà i mr. a Tonquín (Indo-xina, 1745), nat a Tortosa; esposalles de la Mare de Déu; sant Agatàngel, mr.; sant Climent, bisbe i mr.; santa Emerenciana, vg. i mr.

24. Dilluns. Sant Francesc de Sales (Savoia 1567 - Lió 1622), bisbe de Ginebra i doctor de l'Església, patró dels periodistes i els escriptors; Mare de Déu de la Pau (Ronda); sant Felicià, bisbe i mr.

25. Dimarts. Conversió de sant Pau, apòstol, camí de Damasc (*Fets* 9,1-22); sant Bretanió, bisbe; santa Elvira, vg. mr.

26. Dimecres. Sant Timoteu, bisbe d'Efes, i sant Titus (o Tet), bisbe de Creta, deixebles i col·laboradors de Pau (s. I); santa Paula (o Pola), viuda, deixeblla de sant Jeroni; sants Robert, Alberic i Esteve, abats de Citeaux.

27. Dijous. Santa Àngela Merici (1470-1540), vg., fund. ursulines (Brèscia, 1535);

sant Enric d'Ossó i Cervelló (Vinebre, Ribera d'Ebre 1840 - Gilet, València 1896), prev., fund. de les teresianes (STJ); sant Vitalià, papa (657-672); sant Emeri o Mer, abat de Banyoles; sant Julià, bisbe de Burgos.

28. Divendres. Sant Tomàs d'Aquino (†1274), prev. dominicà i doctor de l'Església, patró dels estudiosos i els estudiants, venerat a Tolosa de Llenguadoc; sant Flavià, soldat mr.; sant Tirs, atleta mr.; sant Julià, bisbe de Conca; sant Leònides, mr.; beata Gentil Giusti, mare de família.

29. Dissabte. Sant Pere Nolasc (s. XIII), rel. barceloní, fund. mercedaris (OdeM); sant Valeri o Valer, bisbe de Saragossa i mr. (s. IV), venerat a Roda d'Isàvena; beat Manuel Domingo i Sol (Tortosa 1836-1909), prev., fund. dels Operaris diocesans (OD); sant Sulpici Sever, bisbe; sant Julià, bisbe de Toledo; beata Arcàngela Girilani, vg. carmelitana.

LAS BIENAVENTURANZAS

Bienaventurados los pobres de espíritu, porque de ellos es el Reino de los cielos

Nuestro tiempo se caracteriza por la acumulación cada vez mayor de riquezas. Muchas personas confían tan poco en sí mismas que necesitan signos externos de *status* para poder ocultarse detrás de ellos. Hoy sólo vale un saber orientado a la práctica y al dominio. Queremos tenerlo todo bajo control.

Però se siente la necesidad de una sabiduría que no está guiada por el pensamiento de la utilidad ni por la codicia de poseer. No quiere aferrar y dominar, sino comprender. A este deseo de sabiduría se une el deseo de una libertad que no se define desde la multitud de las posibilidades de consumo y desde el tener.

A este deseo de una verdadera sabiduría y de una libertad auténtica responde Jesús en la bienaventuranza de los pobres de espíritu. Mateo comprende la pobreza como actitud interior, que exige a cada uno un trabajo sobre sí mismo. Es la actitud de la libertad y de la independencia interior.

Esta libertad interior frente a las cosas y las necesidades es la condición previa para la verdadera felicidad. Lo dicen muchos escritores religiosos y también los psicólogos. El budismo lo expresa con el término *no apego*. Esta comprensión corresponde a la *pobreza de espíritu*. No dependo de las cosas, no me dejo determinar por ellas. Toco las cosas, pero no me adhiero a ellas de tal modo que tiren de mí hacia abajo o se apoderen de mí.

Jesús hace suya la sabiduría de Oriente cuando aborda el tema de no apearse a las cosas, de la libertad interior con respecto a las cosas y las personas. Y responde a la pregunta originaria de la humanidad acerca del modo en que se puede lograr la felicidad. Si una persona llega a ser libre de toda dependencia de las cosas de este mundo, entonces Dios ya reina ahora sobre ella liberándola.

Anselm Grün

(Las bienaventuranzas. Un camino de plenitud. Ed. Sal Terrae, 2009)

ENTREVISTA

SÍLVIA COLL-VINENT

Patrimoni eclesiàstic

La Facultat de Filosofia de Catalunya impartirà, del 15 de febrer al 15 de juny de 2011, un curs intensiu de postgrau en Patrimoni Cultural, l'objectiu del qual és formar especialistes en la gestió i la difusió del patrimoni cultural, amb una atenció especial al patrimoni eclesiàstic. Pretén oferir uns coneixements específics sobre alguns aspectes de la seva naturalesa i també uns instruments necessaris per tal d'intervenir-hi, ja sigui amb finalitats educatives o com a recurs turístic. La Sílvia Coll-Vinent n'és la coordinadora (934 534 338 / <http://filosofia.url.edu>).

Què destacaria del programa del postgrau?

L'especialització en patrimoni eclesiàstic, i concretament els continguts específics de marc legal eclesiàstic i la gestió del patrimoni eclesiàstic. Tenim un professorat molt especialitzat en la matèria: Jaume Aymar, David Andrés, Jesús Oliver-Bonjoch i Enric Puig-Giralt.

Aquest curs és la continuació del que vàreu organitzar fa uns anys?

Certament, la Facultat va organitzar un postgrau en Gestió i Didàctica del Patrimoni Cultural, en col·laboració amb la Delegació del Patrimoni Cultural de l'Arquebisbat de Barcelona. Aquest curs en seria una represa, però més acotat al patrimoni eclesiàstic. Concretament, aquest és un curs intensiu que dóna una formació especialitzada en un camp de gran utilitat per a tota persona implicada en el turisme cultural i religiós en el territori català. El curs inclou precisament un mòdul sobre itineraris i visites culturals.

A qui està adreçat i quins aspectes tractarà?

Està adreçat a diplomats, graduats i llicenciats, però també a qualsevol persona interessada en el camp del patrimoni cultural. Pot ser útil per a sortides professionals relacionades amb el turisme —sobretot turisme cultural i religiós—, i la gestió cultural. Tractarà aspectes com ara el marc legal i el patrimoni cultural eclesiàstic, la interpretació del patrimoni, la iconografia i la simbologia, la gestió i divulgació del patrimoni, els itineraris culturals i el patrimoni subtil.

Òscar Bardají i Martín

Dinar de Nadal amb els seminaristes

Els seminaristes van celebrar el dinar de germanor per celebrar el Nadal, acompanyats pel Sr. Arquebisbe, Mons. Joan-Enric Vives, pels vicaris generals del bisbat, Mn. Joan Pujol i Mn. Josep M. Mauri, pel rector del seminari, Mn. Ignasi Navarri i pel director espiritual, Mn. Manel Pal, i el secretari del Sr. Arquebisbe Mn. Cinto Busquet. Durant el dinar Mons. Vives va animar els seminaristes a perseverar en la vocació i a pregua per què el proper any altres joves entrin a formar part de la comunitat del seminari. Després del dinar els seminaristes van preparar un recital de nadales catalanes i filipines. Mn. Manel Pal els va obsequiar amb una poesia i finalment tots plegats van pregar a la capella.

Visita de la Residència «Clara Rabassa»

L'Arquebisbe d'Urgell va visitar el 23 de desembre la Residència «Clara Rabassa» d'Andorra la Vella, on actualment hi viuen 54 residents de la tercera edat i una vintena més de persones grans hi acudeixen diàriament per a assistència especialitzada. La Residència «Clara Rabassa» depèn de la Fundació andorrana que porta el mateix nom i de la qual és president titular l'Arquebisbe d'Urgell. Després d'una reunió amb la Sra. Roser Jordana, delegada de l'Arquebisbe per a la Fundació, Mons. Joan Enric Vives, acompanyat per l'Arxiprest d'Andorra, Mons. Ramon Sàrries, i la Directora del Centre, Sra. Eva Riba, va adreçar unes paraules als residents abans de beneir el pessebre monumental que presideix la sala polivalent, encoratjant-los a viure amb alegria la vellesa i afrontar amb dignitat les xacres que aquesta comporta.

Mons. Vives transmet un missatge d'esperança als andorrans

«Jo desitjo que l'esperança sigui ben ferma entre tots els andorrans. Amb l'ajut de Déu i la cooperació de tots els ciutadans units, el País anirà endavant com ha sabut fer en els moments decisius de la seva història, com ho són també els actuals». Amb aquestes paraules, l'Arquebisbe d'Urgell i Copríncep, Mons. Joan-Enric Vives, va voler transmetre un missatge de confiança en el futur a la societat andorrana, a través dels representants de les institucions polítiques del Principat i de les personalitats dels àmbits econòmic, social i cultural presents a la recepció de Nadal que va tenir lloc el 22 de desembre al Palau Episcopal.

Mons. Vives va començar el seu parlament tot recordant alguns dels esdeveniments especialment significatius de l'actualitat andorrana durant l'any que ara acaba, entre els quals la primera visita al Principat del Copríncep francès, S. Exc. M. Nicolas Sarkozy, «plena d'emotivitat, esperada i festejada pel poble andorrà i les seves Autoritats»; i la primera visita també d'un Cap d'Estat estranger en la persona de l'Excm. Sr. Aníbal Cavaco Silva, President de Portugal, amb la seva esposa, «que ens feia present el gran esforç amb què tants portuguesos han contribuït i contribueixen a la prosperitat d'Andorra, fins perdent-hi les vides com en aquell dolorós accident del 2009».

L'Arquebisbe i Copríncep es va referir també al viatge del Sant Pare Benet XVI a Barcelona per dedicar el temple de la Sagrada Família i visitar l'Obra social del Nen Déu, i va comentar com el Papa li va comunicar la joia que li va suposar aquest viatge a terres catalanes en l'audiència que li concedí el passat dia 10 de desembre, en la qual Mons. Vives li va agrair el nomenament d'Arquebisbe *ad personam*, que honora també el Principat d'Andorra i tot el Bisbat d'Urgell. El mateix dia, va recordar l'Arquebisbe Joan-Enric, el Sant Pare va signar la declaració oficial del miracle obrat per la Serventa de Déu Anna Maria Janer Anglarill (1800-1880), «element que ara fa més propera la festa de la seva solemne beatificació a la Catedral de La Seu d'Urgell durant l'any que iniciarem».

Al seu discurs, el Copríncep Episcopal va voler expressar «la seguretat que el Consell General i el Govern vetllen amb tota sol·licitud pels interessos vitals d'Andorra i per la salvaguarda dels valors essencials del nostre Estat proclamats per la Constitució», i va demanar a tota la societat andorrana «un consens ampli i profund» per trobar «la resposta adequada» als reptes que té plantejats actualment el Principat; «solament una actuació amplament participada conferirà recolzament social, solidesa institucional i eficàcia a les polítiques que s'adoptin en aquesta difícil conjuntura».

L'Arquebisbe Joan-Enric va cloure el seu parlament amb un record per als qui «passen penúries i angoixes, els qui estan sols i no troben l'escalf d'una llar on ser prou estimats», i va demanar a tothom un esforç de solidaritat especialment envers «els qui més pateixen la crisi econòmica i la crisi de valors. Siguen generosos: compartiu, ajudeu, testimonieu amb l'exemple!»

Festa dels Sants Innocents a Peramea

Mons. Vives va presidir, el passat 28 de desembre, l'Eucaristia a l'església parroquial de Sant Cristòfol de Peramea, en ocasió de la festa dels Sants Màrtirs Innocents, dels quals es veneren relíquies des de fa segles en un altar lateral i que ha donat origen a la molt arrelada Festa Major dels «Martissants».

Acompanyaven el Sr. Arquebisbe en la missa solemne Mn. Antoni Elvira, rector i arxiprest, Mn. Joan Dies, rector de Ribera de Cardós i fill de Peramea, Mn. Lluís Miquel Sánchez, rector de Rialp, Mn. Antoni Roca, vicari episcopal del bisbat de Sant Feliu de Llobregat, Mn. Cinto Busquet, secretari particular, i Mn. Josep Montoya, diaca permanent que té encomanada la cura pastoral de la parròquia. Entre els nombrosos assistents que omplien de gom a gom el temple, s'hi comptava també l'alcalde del municipi del Baix Pallars, Il·lm. Sr. Xavier Ribera.

Tot fent esment del sofriment de nombrosos innocents dels nostres dies, Mons. Vives va posar en relleu la importància de sostenir, educar i ajudar els nens d'arreu del món, especialment els més desfavorits i desprotegits.

Durant l'homília, Mons. Vives va fer memòria especial de Mn. Lluís Dies, capellà missioner fill del poble que fins a la seva mort fa pocs anys va exercir el seu ministeri de manera exemplar i generosa.

Seguint la tradició, com cada 28 de desembre abans d'iniciar la Missa, l'urna amb les relíquies va ser extreta de l'altar on és dipositada i va ser duta en processó solemne davant del presbiteri, on a la fi de l'Eucaristia les relíquies van poder ser venerades per l'Arquebisbe, els ministres i tots els fidels.

LA PLETA (II)

Acollir i viure l'alegria del Nadal «Viviu sempre alegres en el Senyor!» (Fl 4,4)

La naturalesa de l'alegria. Pau Viè parlà bellament de l'alegria: «L'home experimenta l'alegria quan es troba en harmonia amb la naturalesa i sobretot l'experimenta en l'encontre, la participació i la comunió amb els altres. I encara amb major raó coneix l'alegria i la felicitat espirituals quan el seu esperit entra en possessió de Déu, conegut i estimat com a bé suprem i immutable» (*Gaudete in Domino* n. 6).

L'alegria ve de dalt, de Déu, perquè Crist és l'alegria del Pare celestial, ja que és un, fora del Pare, que l'estima perfectament. I és la joia del Pare perquè hi ha Algú fora d'Ell, que pot estimar de forma perfecta i digna d'Ell. Aquest és Jesucrist i tots nosaltres, fets fills de Déu pel baptisme.

La font de la joia cristiana serà sempre la Paraula de Déu. Com a cristians hi hem de ser molt

propers ja que la Paraula ens fa comprendre els esdeveniments en profunditat, sota la llum de la Revelació divina.

És per la Paraula que ens adonem que Déu actua en la història dels homes: «*el Totpoderós obra en mi meravelles*» ens diu la Verge Maria (Lc 1,49).

(D'un recés a Balaguer)

† Joan-Enric Vives, Arquebisbe d'Urgell